

DOUBRAVICKÝ OBČASNÍK

Zpravodaj obcí Doubravice, Velehrádku a Zálesí

Vychází 22. září 2018

elektronická verze

Nádherný zářijový den vám všem!

Za dnešní úvodník mě asi děti moc rády mít nebudou, tak vás předem prosím - raději jim rovnou obraťte list, ať moje řádky nemusí číst. Dnes to totiž bude o škole. Z pohledu mámy. Ale taky z pohledu holky, která kdysi taky byla malá a po prázdninách se jí fakt nechtělo...

Tedy ono se chtělo - třeba ten první den, ten úplně nejprvnější, když se ze školkačky stala školačka. Kdy ten pocit, že už jsem „velká“, protože si na zádech nesu aktovku, v ní penál s ořezanými pastelkami a v sáčku na provázek jarmilky, tehdy povinné žluté tričko a modré trenýrky (kluci červené trenky), tedy kdy ten pocit byl nade vše. Byla jsem důležitá. A věděla jsem, že se ode mě něco očekává - jenže co? Že se naučím číst, psát, počítat... to bych asi bývala věděla, ale taky jsem se měla naučit kázni. Plnit povinnosti. Mít pořádek. Mít řád. Za to se známky - vyjma chování - nedávaly, to se tak jaksi do člověka zažíralo, tetovalo se mu to do duše. Všichni ti dospělí čekali, jak se s tím my malí popasujeme. Nepochybuji o tom, že někde za rohem si zároveň mnuli ruce, že ty jejich děti už konečně zase začnou mít nějaký „program“, který jim zařídí někdo druhý (rozuměj kantor, škola, ústav nejlépe vzdělávací). Aby konečně oni - rodiče - mohli zase chvíli myslet i na něco jiného než na to, aby se "ten můj kluk o prázdninách nenudil a měl co dělat". Jenže ten kluk/holka se rozhodně nenudili, jen

prostě měli svou představu o trávení volného času a ne vždy se to setkalo s pochopením.

A pak jsem vyrostla a stala se sama maminkou. Najednou bylo mnohem snazší pochopit své rodiče. Uvědomila jsem si, že to, co jsem se v mládí naučila, ve stáří jsem našla - a to právě podstatu onoho řádu. Protože - počínaje budíčkem a konče popřáním dobré noci - každý náš den měl určitý rytmus (nechci psát, že stereotyp), řád, podle kterého jsme všichni všechno zvládli - zábavu i povinnosti. Věděli jsme, že denně dostáváme na pomyslný talíř podobnou nabídku s jasně vytyčenými body, o které se můžeme opírat a současně si organizovat náš čas, našich 24/7. A že i ta „otrava“, kterou právě pro děti škola až na opravdu velké výjimky je, je k něčemu dobrá. Není pouze zdrojem vzdělávání a informací potřebných k osobnímu růstu, ale také určitým přípravným zařízením, které je má naučit nejen to, že bez práce nejsou koláče, ale že zkrátka bez plnění povinností bychom měli nepořádek nejen ve vědomostech, ale celkově i v životě. Což ovšem pochopí, až vyrostou. A když budou chtít.

Mějte se krásně a užívejte si slunečných „baboletních“ dní, které voní školou i čerstvě spadánými ořechy. Vždyť podzim je taky fajn.

Vaše RD

ZPRÁVY Z RADNICE

Vážení spoluobčané,

končí čtyři roky práce obecního zastupitelstva, které vzešlo z voleb v říjnu 2014. Je to dostatečně dlouhá doba, aby si každý mohl udělat vlastní úsudek o tom, kam naši obec směřujeme, o co nám jde, zda plníme své sliby a zda je naše vize správná a životaschopná. Konkrétní výsledky jsou v obci vidět, mnohé však vidět přímo nejsou,

ale poznatelné by pro nás všechny bylo, kdyby přestaly správně fungovat. Na realizaci velkých investičních akcí se podařilo získat značnou část potřebných finančních prostředků z dotací, akce menšího rozsahu byly financovány z rozpočtu obce. Podařilo se obecní rozpočet udržet vyrovnaný a obec nezadlužit. Dovolte, abychom v bodech připomněli obsah volebního programu z roku 2014 (viz např. Doubravický občasník říjen 2014) a shrnuli, co se povedlo a co ne a proč.

ZATEPLENÍ BUDOVY OBECNÍHO ÚŘADU

Budova obecního úřadu se stala reprezentativní dominantou naší vesnice. Na zateplení byla získána dotace ze SFŽP ve výši 907 000,-Kč. Kompletně byly zatepleny obvodové stěny, strop nad 1. patrem a základy. V přízemí byly sníženy a zatepleny stropy chodby, ordinace a celé hasičské zbrojnice. Zároveň bylo kolem celé budovy provedeno odvodnění, žlaby a okapové svody se vyměnily za nové. Následně byla opravena i střecha. Upraveno bylo i okolí budovy OÚ, byl vybudován chodníček, původní travnatý povrch byl urovnán a osázen keříky a trvalkami. Před hasičskou zbrojnicí byl také předlážděn vjezd. Opravy se dočkala i stará hasičská zbrojnice, která byla v havarijním stavu. Bylo vyměněno poškozené bednění a celý jeden krov, byla položena nová krytina a opravena fasáda. Kaplička, opravená v roce 2014, se dočkala vymalování a výzdoby stěn.

PROPOJENÍ KONCOVÝCH VĚTVÍ VODOVODU

Byl vybudován nový hlavní vodovodní řad v severní části obce v místech, kde dosud nebyl nebo byl v nevyhovujícím průměru, a propojily se tři koncové hlavní vodovodní řady. Nový řad vede od ukončení za Ježkovým domem směrem k Havlíčkovým a odtamtud v obecních cestách k silnici (zastávka U Hájenky) a zpět do obce podle silnice až ke stávajícímu ukončení u Knürů. Finanční náklady akce byly 2 871 962,-Kč. Tento projekt spolufinancoval Královéhradecký kraj 1 800 000,- Kč.

REVITALIZACE STŘEDU OBCE

Revitalizace středu obce byla připravována již v předchozích volebních obdobích. V rámci této akce byly vybudovány chodníky a lávky přes potok. Náves byla doplněna novými autobusovými zastávkami a souvisejícím mobiliářem a celá strana u pomníku padlých byla upravena do parkové podoby. Stavební práce vyšly cca na 4 mil. Kč., 85 % nákladů pokryla dotace ze SFDI. Pořízení mobiliáře již nebylo součástí dotace, jeho cena, hrazená z rozpočtu obce, byla 300 000,- Kč. Následně byla ve středu obce provedena výsadba zeleně, keřů a stromů, cena 97 724,- Kč.

VÝSTAVBA MULTIFUNKČNÍHO SPORTOVNÍHO HŘIŠTĚ A ÚPRAVA JEHO OKOLÍ, VYUŽITÍ ŠATEN

Tento slib zůstal nesplněn. Na vybudování multifunkčního sportovního hřiště je vypracován projekt, prošel územním řízením a změnou využití území. V současnosti na tento účel není vypsán žádný dotační titul. Situace ohledně vypisovaných dotačních titulů je pečlivě sledována. V případě získání příznivé ceny na realizaci této akce by bylo možné se do budování hřiště pustit i bez dotací, tedy s využitím jen prostředků obecních.

OPRAVA A REKONSTRUKCE KOMUNIKACÍ V OBCI

Opravena byla obecní komunikace na Velehrádku, bez dotace, náklady činily téměř 800 tis. Kč a byly hrazeny z obecního rozpočtu. Byly sanovány krajnice, cesta získala asfaltový povrch. Oprava cesty za kapličkou byla spolufinancována téměř z 50 % Královéhradeckým krajem. Kromě jiného cesta získala nový asfaltový povrch, současně byly provedeny nezbytné přípravné práce pro budoucí nové veřejné osvětlení. Finanční náklady akce čítaly 613 218,-Kč. Na Zálesí byla asfaltovým recyklátem opravena část obecní cesty od trafostanice k Jarolímkovým, na Velehrádku obdobným způsobem cesta k rekreačním chatám. V současné době se

dokončila rekonstrukce cesty „K Hájence“ na Zálesí. Finanční náklady na tuto akci činily téměř 900 tis. Kč a byly hrazeny z obecního rozpočtu.

LIKVIDACE BIOODPADU

Obec zpracovala projekt na likvidaci bioodpadu pomocí domácích kompostérů a pořízení drtiče větví na likvidaci dřevní hmoty na štěpku, na realizaci projektu byla získána ze SFŽP dotace ve výši 829 286,- Kč. Kompostéry byly bezplatně zapůjčeny občanům, po uplynutí pětileté zápůjční doby se kompostéry stávají majetkem občana. Dále je na betonové ploše (na „letišti“) pro občany vyhrazený prostor na ukládání větví a klestí. Obec podporuje třídění odpadu, ke kontejnerům na plasty, papír, sklo a elektroodpad přibýly i šedé popelnice na drobný kovový odpad a u budovy OÚ je i sběrné místo pro rostlinné oleje.

DOVYBAVIT OBECNÍ PRACOVNÍKY ODPOVÍDAJÍCÍ TECHNIKOU K ÚDRŽBĚ ZELENĚ A VYBUDOVAT ZÁZEMÍ PRO ÚDRŽBU OBCE, NEJSPÍŠ Z POLOVINY HASIČSKÉ ZBROJNICE

Byl pořízen sekací a mulčovací traktor Stiga za 137 990 Kč, který se využívá k sekání všech rovných a mírně svažitých pozemků - hřbitov, koupaliště, sportoviště, okolo OÚ. Pro zlepšení zimní údržby obec zakoupila sněhovou frézu Stiga. Technika nová i ta z dřívější doby, ale stále využívaná, „parkuje“ v jedné polovině hasičské zbrojnice.

OPRAVA POMNÍKŮ, PODMÍNKOU JE JEJICH ZÍSKÁNÍ DO MAJETKU OBCE

Do vlastnictví obce byly získány pomníky na Zálesí a v Doubravici „U Nosků“ a smírčí kříž u hřbitova. Opraven je krucifix na Zálesí a smírčí kříž u hřbitova, oprava kříže „U Nosků“ se připravuje na další roky.

ZAHÁJENÍ AGENDY POZEMKOVÝCH ÚPRAV

Obec se zapojila do příprav komplexních pozemkových úprav, v současné době jsou ve fázi přípravy Plánu společných zařízení, podle kterého se budou v budoucnu budovat cesty mezi pozemky, dále mokřady, ostrůvky zeleně, poldry apod. Další fáze

KPÚ již nejsou v kompetenci obce, vše záleží na dalším postupu SPÚ a jeho domluvě se všemi vlastníky dotčených pozemků.

PŘÍPRAVA DOKUMENTACE PRO VÝSTAVBU CHODNÍKŮ V OBCI

Na přípravě dokumentace se pracuje v návaznosti na projekt Královéhradeckého kraje rekonstrukce silnice II/325.

PODPORA MÍSTNÍCH SPOLKŮ A JEJICH ČINNOSTI, PODPORA AKCÍ PRO DĚTI A ČINNOSTI VEDOUcí K VĚTší SOCIALIZACI OBYVATEL NAší OBCE

Z místních spolků o finanční příspěvek žádali Rescue Stopaři a Dedivadlo, požadovanou částku obdrželi. Finančně i organizačně OÚ podporoval kulturní, společenské a sportovní akce, např. Doubravický ples, Zpívání u vánočního stromu, akce pro děti, např. Halloweenskou cestu, Dětský den, dětský karneval či tvořivé dílny. Jezdecké závody na Zálesí, pořádané místním jezdeckým klubem, OÚ podpořil finančním darem do soutěže O cenu obce Doubravice.

OŽIVENÍ DĚNÍ NA KOUPALIŠTI, PŘÍPADNÉ ZŘÍZENÍ DĚTSKÉHO BAZÉNU ČI HŘIŠTĚ NA PLÁŽOVÝ VOLEJBAL

Požární nádrž se dočkala částečných oprav, byla vyměněna obě odpadní potrubí a byl částečně opraven vnitřek nádrže. Ke zvýšení množství vody přitékající do nádrže přispělo odstranění závady u přítoku. Oproti minulosti je nádrž jako koupaliště využívána nepatrně, ze strany občanů nebyl zaznamenán zájem o dětský bazén ani hřiště na plážový volejbal, proto se těmito záležitostmi zastupitelstvo nezabývalo.

PREZENTACE VŮČI VNĚJšíMU SVĚTU, ZMAPOVÁNÍ PAMÁTEK A VÝZNAČNÝCH BODŮ OBCE A JEJICH PROPOJENÍ NAUČNOU STEZKOU S NĚKOLIKA ZASTAVENÍMI – A LAVIČKAMI

Tento slib byl splněn částečně. Tabule informující o historii obce, významných občanech či památkách byly instalovány u OÚ, ve středu obce a u Ježkova domu. Plán naučné stezky s popisy u jednotlivých památek však realizován dosud nebyl.

VYUŽITÍ ČÁSTI JEŽKOVA DOMU JAKO KOMUNITNÍHO CENTRA OBCE, KDE MOHOU PROBÍHAT RŮZNÉ KROUŽKY A AKCE PRO DĚTI, DOSPĚLÉ I SENIORY

Bývalý stacionář v Ježkově domě byl v minulosti využíván k schůzkám seniorů, pro různou zájmovou činnost dětí a dospělých. Zájem však postupně opadl a v současnosti jej využívá skupina žen část roku jednou týdně ke cvičení. Bylo rozhodnuto o přebudování tohoto prostoru na dva bezbariérové malobyty. Projektová dokumentace a stavební povolení jsou hotovy, realizace by měla proběhnout v r. 2019 a pravděpodobně bude financována z rozpočtu obce.

VZHLEDEM K POTŘEBÁM IZS ZVÁŽENÍ MOŽNOSTI FORMÁLNÍHO ZŘÍZENÍ ULIC S PŘIDÁNÍM ORIENTAČNÍCH ČÍSEL DOMŮ

Po zvážení výhod a nevýhod od tohoto záměru zastupitelstvo upustilo. Oficiální zřizování názvů ulic by přineslo více problémů než užitku (nové zápisy do katastru nemovitostí, nové OP a změny veškerých adres).

Přestože se řada věcí povedla, je stále co zlepšovat, případně o to, co se již vybudovalo, je potřeba řádně pečovat. V pátek 5. a v sobotu 6. října 2018 se uskuteční podzimní komunální volby do zastupitelstev obcí. Jako Sdružení nezávislých kandidátů za obec Doubravici bychom vám rádi představili program, který bychom chtěli v následujícím volebním období realizovat.

PRIORITY SDRUŽENÍ NEZÁVISLÝCH KANDIDÁTŮ DO OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA PRO VOLEBNÍ OBDOBÍ 2018 - 2022

- ✓ Pokračovat v opravách místních komunikací - asfaltový povrch „Prostřední cesty“ a cesty kolem Ježkova domu, okrajové cesty opravit pomocí asfaltového recyklátu.
- ✓ Vybudovat dva malobyty z prostoru bývalého stacionáře v Ježkově domě a stávající malobyty přebudovat na standardní byt.

- ✓ Zlepšit bezpečnost občanů při pohybu v obci vybudováním dalších chodníků.
- ✓ Zaměřit pozornost na hospodaření s vodou, a to v několika aspektech:

Zajistit spolehlivý zdroj pitné vody. Pro posílení stávajících zdrojů pitné vody vytvořit nový zdroj – „U Žlábků“, konkrétně vybudovat vodojem. Vodojem by sloužil za běžného provozu jako zdroj pro zásobování dolní části Doubravice (od hostince "U Hrdinů ") až po Velehrádek, včetně. V době nízkého výkonu stávajících zdrojů by dodával vodu i horní části Doubravice.

Zavedení nových větví vodovodu do lokalit, kde zatím není hlavní vodovodní řad.

- ✓ Uskutečnit již dříve plánovaný projekt na vybudování multifunkčního sportoviště.
- ✓ Obnova rybníků a nádrží – Sledovat vypsání dotačních titulů k těmto účelům, podaří-li se získat dotace, revitalizovat rybníček „U Hrdinů“ a pokračovat v rekonstrukci požární nádrže.
- ✓ Dokončit KPÚ, i když to tak úplně nezáleží na nás.
- ✓ Podporovat spolkový život a za pomoci kulturní komise organizovat kulturní, společenské a sportovní akce pro děti i dospělé.
- ✓ Pokračovat v opravě drobné sakrální architektury (pomníky, krucifixy).
- ✓ Pokračovat v podporách, které jsou již zavedeny (příspěvky na domácí ČOV, při narození dítěte apod.)

Naším cílem je:

- obec, kterou budou její občané srdečně vnímat jako svůj domov
- obec živá, prosperující a přitažlivá pro své občany i návštěvníky
- obec upravená a čistá
- obec se spolehlivou technickou infrastrukturou
- obec se vstřícnou správou

Všem kandidátům záleží na naší obci a jsou ochotni pro ni něco udělat tak, aby se nám tu společně žilo co nejlépe.

Kandidátní listina pro volby do zastupitelstva

obce Doubravice konané ve dnech 5. - 6. října 2018

Volební obvod č. 1

Název volební strany: Sdružení nezávislých kandidátů

Typ volební strany: Sdružení nezávislých kandidátů

Kandidáti:

1. Miloš Valášek, muž, 59 let, podnikatel, Doubravice, bez politické příslušnosti
2. Ing. Karel Hrdina, muž, 57 let, podnikatel, Doubravice, bez politické příslušnosti
3. Ing. Libor Sedláček, muž, 53 let, technik, Doubravice- Zálesí, bez politické příslušnosti
4. Pavel Derda, muž, 65 let, podnikatel, Doubravice- Velehrádek, bez politické příslušnosti
5. Vít Paula, muž, 67 let, důchodce, Doubravice, bez politické příslušnosti
6. Ing. Pavel Hlavatý, muž, 30 let, stavební inženýr, Doubravice, bez politické příslušnosti
7. Mgr. Lucie Baliharová, žena, 47 let, učitelka, Doubravice, bez politické příslušnosti
8. Ing. Dagmar Ruščáková, žena, 55 let, publicistka, Doubravice, bez politické příslušnosti
9. Bc. Denisa Hažvová, žena, 33 let, personalistka, Doubravice, bez politické příslušnosti

ČTVRTSTOLETÍ DOUBRAVICKÉHO VODOVODU

Je to opravdu už dvacet pět let, co jsme se pustili do stavby vodovodu. Na podzim 1993, kdy jsme se konečně dočkali slíbené dotace, pracovaly firmy sedm dní v týdnu.

Šlo o to uložit ještě před zámrzem první kilometry potrubí a postavit objekty čerpacích stanic i vodojemu.

Začátkem prosince mohl začít zkušební provoz první etapy vodovodu. Na odběr bylo tehdy napojeno Zálesí a část Doubravice, vodojem směl prozatím pracovat jen s polovičním objemem, tj. s jednou naplněnou komorou. Následně přišla opravdu správná zima a to taková, že se hokejisti rozhodli polít hřiště a zahrát si, jako za starých časů, na doubravickém ledu. Nevěřili byste, jak je taková (tehdy) škvára žízňivá. Vodojem s 50 m³ vody byl za pár hodin prázdný a Vánoce v plném proudu. VAK ze Dvora Králové se nám snažil pomoci, než se povede do vodojemu načerpat vodu z vlastního zdroje. Je k neuvěření, jak vypadá obsah velké cisterny s vodou, vylitý do vodojemu - jen tak lehce pokryté dno. A abychom se nenudili, přišel takový mráz, že voda v cisternách začala zamrzat a dodávky musely ustát.

Naštěstí se „pochlapil“ náš zdroj vody a po několika nocích nepřetržitého čerpání jsme se konečně dostali do přebytku nabídky nad spotřebou.

Dnes už je to minulost, ale všechno musí nějak začít a je dobře, že jsme do toho šli.

Vít Paula

OSUDOVÉ „OSMIČKY“

Dějiny našeho národa ve 20. století jsou poznamenány dramatickým zvraty a událostmi, které se nápadně odehrály v roce končícím číslem osm. Tyto roky otevíraly nebo uzavíraly historické etapy a přinášely s sebou zvraty s dalekosáhlými důsledky. Většinou byly naše dějiny negativně poznamenány a ovlivněny zájmy velmocí, národ byl v kritických okamžicích odhodlán svou vlast bránit vůči cizí agresi (v roce 1938 i 1968), naše politické špičky však velmocenským tlakům vždy ustoupily. Tak sice zachránily tisíce životů, ale národ připravily o jeho hrdost a odhodlání.

1918 – V samém závěru první světové války vznikl jeden z nástupnických států zanikajícího Rakouska-Uherska – Československo, společný stát Čechů a Slováků, k nimž se připojili i Rusíni z Podkarpatské Rusi.

1938 - Sudetská krize vedla k mnichovské dohodě a následně ztrátě našeho pohraničí (Sudet).

1948 – Veškerou moc ve státě převzala Komunistická strana Československa a zahájila represe vůči skutečným i domnělým odpůrcům.

1958 – Končí tvrdý stalinismus a pozvolna ustávají nejkrutější masové represe. S velkým úspěchem se Československo účastnilo prestižní světové výstavy EXPO 58 v belgickém Bruselu.

1968 – Politické uvolnění 60. let vyústilo v obrodný proces Pražského jara a záhy bylo utopeno srpnovou okupací vojsk Varšavské smlouvy.

1978 – Deset let po sovětské okupaci bylo třeba demonstrovat československo-sovětské přátelství, a tak sovětská nabídka na vyslání prvního nesovětského kosmonauta do vesmíru padla na československého kandidáta. Kosmická loď Sojuz 28 měla na své palubě Vladimíra Remka.

1988 – Probíhá „perestrojka“, dochází k prvním demonstracím proti komunistickému režimu.

1998 - Legendárním se stal úspěch našich hokejistů na zimní olympiádě v japonském Naganu, kde ve finále porazili tým Ruska.

V říjnu 1918, tedy před sto lety se na mapě Evropy objevil podlouhlý státní útvar, společný stát Čechů a Slováků, který se pak ještě prodloužil o území obývané Rusíny, Podkarpatskou Rus. Tyto národy nespojovaly společné dějiny ani územně-historický celek, přesto jej většina obyvatel přijala za svou vlast. Stát měnil v průběhu 20. století své hranice i název, střídaly se tu i ideologie. Návrat demokracie po roce 1989 přinesl

i oživení národních tužeb a následně jejich naplnění ukončilo 31. 12. 1992 historii československého státu.

Připomínka 100. výročí vzniku Československa je jistě dost pádný důvod k tomu, abychom na stránkách Doubravického občasníku přerušili chronologické čtení z obecní kroniky a listovali jejími stranami zpět až téměř na její začátek...

Z OBECNÍ KRONIKY

ROK 1918

úryvky ze vzpomínek kronikáře Josefa Černého

Konečně přichází nejradostnější zpráva: Rakousko kapitulovalo! Nejradostnější den našeho života. Byl to šedý den podzimní. Příroda byla již v plném proudu svého dočasného odumírání, ale v našich prsou vykvetly tehdy naráz nejkrásnější květy, v našich srdcích zajásali skřivánci svou nejradostnější jarní písní. „Jsme svoji, volni, padly okovy.“ Nezapomenutelným jásotem zazněly rodinné krby, hlaholily jím ulice, náměstí, vesnice, městečka – celá šírá osvobozená vlast od Šumavy až daleko na východ za Tatry. Čtenářům novin zamlžovaly se oči radostnými slzami, lámal se pohnutím hlas při čtení přeslavných zpráv.

28. října stávali se lidé dobrými a krásnými. Necítili mezi sebou společenských rozdílů, zapomněli na rozdíly stavovské, třídní, politické, zvali se pojednou bratřími a sestrami jako za dnů naší nejslavnější minulosti. V neděli 28. října byla v Zálesí posvícenská zábava. Pojednou ve Dvoře Králové zazněly kostelní zvony, bylo slyšeti společný zpěv, křik a lomoz. Omladina přišla ze Zálesí a oznamovala, že se v městě něco děje. Někteří přišli a s radostí oznamovali konec války, a že prý máme: „Svobodu!“. V noci nespíme a s netrpělivostí čekáme rána.

Nejvíce mi utkvěl v paměti p. Šturm Josef, který s chvějícím a radostným hlasem mi oznamoval: „Pane učiteli, jsme svobodní, volní. Rakousko kapitulovalo. Máme republiku.“ Rychle spěchá k Doubravici a každému vstříc vykřikuje, čím duše přeplněna. Voláme za ním, nechť se v Doubravici vyvěsí prapory. Velebný okamžik a v celém životě nejkrásnější, nezapomenutelný. Jsme svobodní! Spěcháme do města, zdraví nás červenobílé prapory, odznaky úřadů – dvojhlaví orli – leží v Labi. Na náměstí snášejí obrazy císařů, rakouské prapory a různé odznaky státní moci. Sebrané věci kupí na hromadu a za zpěvu písní hromadu podpalují. U nás vyvěšujeme prapor, na který babička Holanová sehnala podzimní květiny a s pláčem je připevňuje na žerd'. Žena vynáší malou Jarmilu a ukazujeme jí odznak naší slávy. Všichni radostí slzíme.

21. SRPEN 1968

Půlstoletí jsme si připomněli od srpnové invaze vojsk Varšavské smlouvy, která zmařila naděje na život v socialismu „s lidskou tváří“. Oslovila jsem dva pamětníky těchto událostí, aby se o své vzpomínky na pohnuté okamžiky se čtenáři Občasníku podělili. Zvláště ve vztahu ke generaci mladší považují připomínání těchto událostí za velmi důležité. Kdo jste sám pamětníkem, můžete porovnat se svými vzpomínkami, a pokud se o ně budete chtít s našimi čtenáři Občasníku také podělit, Váš příspěvek uvítáme.

Lucie Baliharová

DOST DOBŘE SI NA TU DOBU VZPOMÍNÁM.

V roce 1968 mi bylo 28 roků. Bydleli jsme v době invaze s manželkou v Janských Lázních. Našemu Jirkovi byly tehdy 4 měsíce. Byl jsem zaměstnán jako topič. V noci z 20. na 21. srpen jsem měl noční směnu. Živě si vzpomínám, jak mne ráno přišel vystřídat kolega. Přihnal se s rádiem v ruce a už od dveří halasil: „Tak máme okupaci!“ Na nic jsem nečekal a běžel jsem domů. Bylo to asi 300 metrů přes les, takže jsem ani na silnici nevešel. Až později jsem se dověděl, že tam jezdili polští

vojáci. Doma jsme s manželkou zasedli k rádiu, televizi jsme ještě neměli. Na spaní po noční směně nebylo ani pomyšlení. Pocity jsme měli jako tehdy skoro každý. Čekali jsme, co bude dál. Ale pokud si vzpomínám, v Janských Lázních už jsem žádné vojáky neviděl.

Zajímavější byla doba pozdější. Nastaly prověrky. Vzpomínám si, jak úředníci a zdravotníci chodili po jednom k prověřování a my jsme je od kotelny shora pozorovali a měli jsme z toho legraci. My obyčejní lidé jsme nikomu za prověřování nestáli.

V té době jsem dálkově studoval Vysokou školu zemědělskou v Praze. Když jsme v říjnu zahajovali třetí ročník, byl už v Praze celkem klid, snad ani vojáci tam v ulicích nebyli. Ve škole v Suchdole jsme mívali každý rok 8 dvoudenních konzultací a dvě týdenní bloková cvičení. Byli jsme tam čtyři, kdo jsme neměli kde přespávat u známých. Tak jsme si společně sháněli noclehy v hotelech a v ubytovnách. Na kolejích bylo plně obsazeno. A tak jsme už před invazí i po ní pilně diskutovali o všem možném, hlavně o politice. Luboš, povoláním středoškolský učitel, byl přesvědčený komunista. Josef, náměstek ředitele Okresní zemědělské správy, byl také komunista, ale už méně přesvědčený, měl docela rozumné názory. Členem KSČ byl i Jarda, plánovač v zemědělském podniku, názorově byl však na opačné straně. Ve škole se nás nikdo na politické názory neptal. Moji tři kamarádi však k prověrkám museli u svých zaměstnavatelů či v bydlišti. Jardu z KSČ vyhodili, ale zaměstnání si udržel. Josef prověrkami prošel, jak prohlásil, pouze s „odřenýma ušima“. A kupodivu nejhůře dopadl Luboš. Z KSČ ho vyhodili a hrozil mu i vyhazov ze zaměstnání. On dělal zástupce ředitele školy. Do jeho povinností spadala personalistika. Měli prý tam učitele, který byl absolutně neschopný, a tak se Luboš ještě před invazí přičinil o jeho propuštění. Po nástupu normalizace si šel vyhozený učitel stěžovat, že byl vyhozen z politických důvodů a Luboš měl na problém zaděláno. Já jsem se svými antikomunistickými názory nikde netajil a dnes se s odstupem času divím, že mi to nikde neuškodilo.

Ing. Josef Brož

NAŠE VZPOMÍNKY NA 21. SRPEN 1968 JSOU DOCELA DRAMATICKÉ.

Rozsáhlé vojenské cvičení jednotek Varšavské smlouvy, „Šumava“, v červnu roku 1968 mělo demonstrovat vojenskou sílu Varšavské smlouvy, upevnit moc Moskvy v jejích satelitech, ale také připravit půdu pro následující operaci zvanou „Dunaj“.

Mně bylo 26 a manželovi 29 let a měli jsme v Bratislavě známou paní, která nám umožnila bydlet od 18. – 24. srpna 1968 v jejím bytě, protože ona pobývala u svých příbuzných v Hradci

Králové. Než jsme odjeli, věděli jsme z tisku i televize, že cvičení skončilo. Toulali jsme se po městě, navštěvovali památky a historická místa, poznávali Bratislavu a vraceli se domů večer. Neposlouchali jsme rozhlas ani televizi, relaxovali jsme. 21. 8. jsme se opět vypravili do města, kde už bylo mnoho lidí na chodnících a projíždějící tanky po ulicích. Nevěděli jsme, co se děje, tak říkáme vedle stojícímu pánovi: „To nám zase sdělovací prostředky lhaly, že cvičení skončilo, ale ono neskončilo.“ Pán se udiveně zeptal: „Odkud jste, že nevíte, že to není cvičení, ale že nás napadli?“ Pro nás to byl šok, hned jsme se snažili vrátit do bytu a odcestovat nejbližším vlakem domů. To ale byl velký problém, protože už jsme nemohli do Brna, kde bylo stanné právo. Místo na hlavním nádraží, kam vlaky nejezdily, jsme museli vystoupit ve stanici Brno – Heršpice, kde už okolo vlaku stáli vojáci. Tady čekat až pojede nějaký vlak a přestoupit do Havlíčkova Brodu, kde jsme čekali celou noc a z rozhlasu se dozvídali o pohybu vojsk v našem kraji. V Trutnově strhli tank z roku 1945 a staví barikády, lidé otáčejí okupantům směrové tabule. Byly to deprimující zprávy. Nevěděli jsme, co se děje doma a hlavně co se bude dít dál. Prvním ranním vlakem jsme odjeli do Hradce Králové, z vlaku jsme viděli vojska u letiště a pak už Dvůr Králové. Naše maminka se ze všeho psychicky zhroutila, protože my jsme byli na Slovensku, sestra s rodinou na dovolené v Maďarsku a bratr vykonával vojenskou službu u pohraničníků v Železné Rudě. Mobilní telefony jsme neměli.

Marie Malá

O CENĚ „MALÉ“ KULTURY

Sedíme u stolku pod podloubím na jaroměřském náměstí a v příjemném teplém podvečeru si užíváme prima muziku. Spolu s námi poslouchá folkovou skupinu Altán trio tak padesát dalších lidí a kolem vládne nakažlivá pohoda. Zastavení uprostřed pracovního týdne – navíc se skleničkou vína u ruky.

„Poslouchej, šla bys ve středu na koncert?“ zeptal se mě začátkem září Martin poté, co si prošel své e-maily. „Kam a na co?“ zeptala jsem se podezřívavě – jaký koncert může být ve středu odpoledne? „Nějaká folková muzika, na náměstí v Jaroměři. Pod podloubím u vinotéky,“ upřesňoval Martin. Žasla jsem – v Jaroměři jsou až takhle

aktivní? To zní opravdu dobře! A tak jsem na to kývla. Teprve později jsem zjistila, že to byla jedna akce z celé série, která se jmenuje „Jaroměřské náměstí žije – podzim 2018“. Po dobu sedmi týdnů, od 22. 8. do 3. 10. se tu ve středeční podvečery konají koncerty pod skoro širým nebem. Oživuje to náměstí a nechává lidi, aby si užili chvíli hudby a společnosti v době, kdy náměstí obvykle usíná. Organizátorem celé akce je oficiálně Vinotéka u Sv. Mikuláše, což znamená manželé Vlasta a Stanislav Rudolfští. A tak jsme se ve středu 5. září odpoledne našli v houfu dobře naladěných lidí, kteří před vinotékou seděli, kde se dalo, popíjeli víno a báječný burčák (ti, kdo neřídili – já si počkala až domů:)) a poslouchali, jak hrají a zpívají muzikanti ze skupiny Altán trio, která měla ten den pět členů, když počítám i občas hostující dcerku kapelnického páru.

Folk není obvykle naším preferovaným hudebním stylem, ale víte, že bych neměnila? Příjemná hudba vytvářela na náměstí pohodu, aniž by obtěžovala nezainteresované příliš hlasitým duněním, některé z písniček lidé zpívali s hudebníky a bylo vidět, že většina přítomných se nějakým způsobem zná. A já jsem si v tu chvíli zase uvědomila požehnání, jaké přináší do lidských komunit něco, co si já pro sebe nazývám „malá“ kultura. Tedy koncerty, vernisáže, divadelní a šermířská představení pořádaná místními umělci nebo uměleckými spolky. Takovými, které oficiální kultura nezná, protože jejich působení je lokální a do hlavních zpráv to nedotáhnou. Přesto se kolem takových akcí shromažďují nadšení lidé, kteří dokáží aspoň občas vyburcovat ostatní k tomu, aby se sešli a sdíleli něco příjemného. Ale nejde jen o umělce – aby to v komunitě žilo, jsou potřeba tři skupiny lidí. Jednak to jsou organizátoři – akční lidé ochotní investovat svůj čas a úsilí do vymýšlení, příprav a uskutečnění akcí pro ostatní. Potom to jsou umělci – tedy tvůrci obsahu takových akcí. I oni do své činnosti investují zaujetí, tvořivost, úsilí a peníze. Bez organizátorů by ale většinou neměli jak výsledky svého snažení ukázat. A třetí důležitou skupinou jsou diváci – účastníci akcí. K čemu by byla ta veškerá práce, kdyby lidé nepřišli?

Kondenzační jádra takovýchto aktivit se dají najít na různých místech. Ve Dvoře Králové to jsou například muzeum, knihovna a základní umělecká škola, někde to jsou spolky, jinde majitelé hospod, kaváren nebo – jako v případě Rudolfských – vinotéky. Například mě překvapilo, kolik různých hudebních folkových minifestivalů se v okolí koná! Netušila jsem to, protože obvykle na takové akce nechodím, ale potěšilo mě to. Je dobrá zpráva pro každého, kdo si dělá o naši společnost starost – třeba nahlédnutím do internetových diskuzí. Skoro bych řekla, že takové akce a společenství jsou jedna z výhod života na venkově a v malých městech. A tak bych chtěla poděkovat všem, kdo neváhají obětovat svůj čas a námahu, aby přinesli do života svých spoluobčanů nějakou tu zábavu a pospolitost.

A zpráva pro ty ostatní? Neváhejte a jděte občas dělat diváky – šance, že se budete bavit a všední den se změní v nevšední, je vysoká!:))

Dagmar Ruščáková

TESTOVÁNÍ DĚTSKÉHO HŘIŠTĚ

V pátek 3. července 2018 v podvečerních hodinách proběhlo v naší obci neplánované testování dětského hřiště za Ježkovým domem. Využili jsme schopností dvou testovacích subjektů, Honzíka (10) a Amálky (3). Oba se dopravili na hřiště na svých koloběžkách a vzhledem k jejich věku je doprovázel dědeček a babička. Zde je popis průběhu testování:

Nejprve proběhlo zkoumání vrátek, a to ze strany Amálky, neboť Honzík ve své bratrské lásce zavřel sestřičce vrátka před nosem, a to velmi pečlivě a na zástrčku. Amálka došla k závěru, že lomcování nepomůže a výmluvným pohledem požádala o pomoc dědečka, který jí samozřejmě laskavě vyhověl.

Tato úvodní událost spustila lavinu sourozeneckých soupeření, při kterých doprovod maně vzpomínal na své dětství. Nejprve vyskočil Honzík na houpacího koníka, který je nejbližší za vrátky, protože věděl, že o něj jeho sestra bude usilovat. Zjistil však, že koník je pro jeho věk a velikost příliš malý a jednoduchý, navíc Amálka s přehledem zabrzдила koloběžku až před klouzačkou.

Následovalo tedy první testování klouzačky. Amálka vyběhla po schodech a sjela po zadečku dolů. Honzík se pokusil bravurnost sjezdu své sestry trumfnout tím, že jel po zádech. Dále byly provedeny tyto sjezdy: Honzík 10x po zádech, 8x po břiše, 7x po boku, 5x po kolenou, 15x hlavou napřed. Amálka 5x po zádech, 10x po břiše, 2x po zadečku, 8x po kolenou, 6x po boku, 10x nepopsatelným způsobem, 4x po Honzíkovi. Načež Honzík při dojezdu z klouzačky seskočil snožmo vpřed. Poté, co Amálka jeho výkon snadno zopakovala, provedl na konci sjízdné dráhy seskok do strany, tedy přes bezpečnostní okraj. Holčička využila síly svých tříletých nožiček a výhodu nižší váhy a provedla seskok stranou také.

Následnou sérii bočních seskoků vlevo ukončil až seskok vpravo a Amálčin výkřik: „Babi, hono!“

„Cože?“ neporozuměla babička okamžitě řeči své vnučky. Honzík, znalý toho tajuplného jazyka, doskočil za sestrou a.... pak by pravděpodobně následovalo biologické zkoumání nalezeného materiálu, jehož se účastnil i dědeček, kdyby babička ve své ženské čistotnosti a starosti o zdraví svých blízkých nezasáhla a s dopomocí dvou velkých listů nedopravila exkrement do odpadkového koše.

Díky tomu mohlo testování hřiště pokračovat. Vlastně až chvíli poté, protože Amálka se vyhoupla na odpadkový koš a pozorovala materiál plovoucí v napršené vodě.

„Amálo, jestli do toho sáhneš, tak s tebou nespím v jednom pokoji,“ zavolal duchapřítomně Honzík a odběhl na lezeckou stěnu. Protože je bratr hodnostně starší a zkušenější, sestřička okamžitě poslechla a běžela za ním.

Lezecká stěna je pro desetiletého kluka příjemným povyražením. Pro tříletou holčičku vlastně také, pokud jí nožičky podpírá babička. A pro přihlížejícího dědečka je jejich počínání předzvěstí zábavy - protože už vidí, že lezecká stěna pokračuje velmi hrubou řídkou sítí ve vodorovné poloze, kterou Honzík po počátečním ověřování samostatně zdolá, ale babička se pěkně zapotí, když totéž zkusí udělat Amálka.

Pokus babičky přemluvit Amálku, aby nahoru nelezla, byl rychle ukončen tzv. přemlouvacíma očima a slovy: „Spoň tošku.“ (pozn. překl.: Aspoň trošku). V době, kdy Honzík už popáté zdolával lezeckou stěnu, plazila se Amálka po vodorovné síti s důkladnou dopomocí svých prarodičů: Dědeček ji zespodu přidržoval nataženými rukama, aby nepropadla velkými oky, a babička povzbuzovala dědečka slovy: „Dávej pozor, nebo nás její rodiče zabijou, sakra, opatrně!“

Nutno podotknout, že i Amálka zdolala lezeckou stěnu a síť několikrát, a to se stále větší samostatností. Nakonec už lezla po čtyřech a sama si vybírala směr. Nejraději tam, kde nebyly dědečkovy záchranné ruce.

Při testování houpaček se skutečně ukázala kvalita provedené práce. Houpačky vydržely houpání až do vodorovné polohy, vsedě i vestoje, a unesly i váhu babičky (ta provinile seskočila na zem, až když ji dědeček upozornil, že nářadí na hřišti je pro děti do 15 let, jak hlásala cedulka v rohu stavby).

Pevnost hrazdy pod lezeckou stěnou také obstála v měření a testování. Tady byla Amálka úspěšnější než Honzík. Možná proto, že toto nářadí je spíše dívčí. Takže Honzík spíš jenom předvedl své sestře, jak se kotrmelce dělají, a pak zkoušel přitahování a posilování v různých polohách. Amálka vyšvihla sadu několika desítek kotrmelců, mezi nimiž si vždy jen krátce sedla na zem, aby vydechla.

Klouzačka podruhé: Druhé prověřování kvalit klouzačky bylo o něco náročnější než to první. Honzík jezdil rychle jako ďábel a při dojezdu prováděl seskoky nalevo i napravo, následován Amálkou. Ta, ve snaze dohonit svého staršího bratra, vymyslela test závěrečný - nutno říci, že to nebyl ani tak test klouzačky, jako test trpělivosti

prarodičů. Po jednom rychlém vyběhnutí po schodech Amálka vynechala sjezd dolů a zvolila rovnou seskok do boku.

„Ježíšmarjá,“ vydechl i otrlý dědeček. Amálka seděla na zemi, zhluboka dýchala a - pak se rozesmála.

Testování hřiště skončilo závěrečnou parádičkou. Amálka i Honzík se rozhodli pro soutěž. Oba probíhali klouzačkou s velkým dupáním: Honzík jede dolů, Amálka za ním běží po schodech. Amálka jede dolů, Honzík vybíhá po schodech, Amálka, Honzík, Amálka, Honzík, atd. atd. Stále stejná vzdálenost mezi nimi, stále se zrychlující tempo. Klouzačka drží a ani se nezachvěje. Po deseti minutách už děda s babičkou jen sedí na lavičkách a sází se, kdo koho dohoní. Amálka Honzíka? Babička se cítí potěšena. Skutečně to tak vypadá! V tu chvíli se ozval děda: „No tak, Honzo, přece ji nenecháš vyhrát!“

Během vteřiny Honzík dohonil Amálku. A to byl signál k odchodu.

Na základě nezávislého testování bylo hřiště zhodnoceno jako vyhovující.

Závěrečná doporučení:

1. Vrátky jsou dobře zabezpečena proti vniknutí malých dětí. A psů. Nikoliv však koček. Doporučujeme vzít s sebou na hřiště vhodnou pomůcku k odstranění případných exkrementů.
2. Houpací koník je vhodný pro malé děti, unese však i roz dováděného školáka.
4. Tříleté dítě snadno propadne oky ve vodorovné síti. Doporučujeme jako doprovod vyššího dospělého.
5. Cedulky o tom, kdo může náradí požívat, by bylo vhodné zvětšit, nebo je napsat nápadnou barvou, aby je včas zahlédly i babičky.
6. Klouzačka snese jakoukoliv zátěž - zvažte, jestli podobnou zátěž snesete i vy coby doprovod.
7. Hrazda je velmi vhodná pro výuku kotrmelců a provádění záchrany (naučit rodiče!).

8. Pískoviště nebylo podrobena zkoumání, neboť poté, co Honzík pronesl, že je to pro mrňata, odmítla pískoviště i Amálka, protože ona přece mrně není.

Lenka Skurčáková

CO TO ŽIJE V NAŠEM RYBNÍKU?

Velký Zátlucký rybník je ideálním místem k letní procházce. Stín lesa a odlesk slunce od vodní hladiny vytvářejí příjemnou atmosféru k poklidnému posezení na lavičce i chůzi či běhu po hrázi. Rybníky lemují porosty rákosů a kosatců, v prohřáté vodě těsně pod hladinou si líně hoví kapři. Přemýšleli jste ale někdy, co žije ještě hlouběji, tam, kam lidské oko nedohlédne? Zkuste někdy zarejdit cedníkem v bahně těsně u hráze nebo mezi kořeny rostlin sahajících z břehu do vody a otevře se vám aspoň částečný pohled do podvodního světa.

Po rybníčním dně se plazí larvy chrostíků, nesou si s sebou schránku postavenou z různých materiálů, které ve vodě najdou. Některé tak vypadají jako tlející větvička, protože jim ze schránky čouhá tráva a jehličí, jiné jako stavební materiál použily zrnka písku a vypadají proto mnohem uhlazeněji. Mezi kořeny pobřežních rostlin proplovají larvy jepic vlnící zadečkem s třemi dlouhými štěty. Tito skvělí plavci žijí ve

lárva jepice

vodě i několik let, než se přemění v dospělé – ony známé jepice, které žijí pouze jeden den. Ve volné vodě nade dnem, kam ještě dopadá slunce, žije spousta mikroskopických řas a sinic, ale také bičíkatí prvoci, kteří se jimi živí. Potravní řetězec v takovém rybníku je pěkně složitý. Prvoky se živí vířníci, ti svým vířivým aparátem

filtrují vodu a přihánějí si potravu do úst. Jimi se zase živí drobní korýši – buchanky a perloočky – kteří se ve vodě pohybují legračními skoky. Ty největší z nich můžete vidět i pouhým okem, dosahují velikosti až 1 mm. Na nich si pochutnávají jepice, které jsou loveny rybami žijícími v hloubkách. Ryby se živí také bruslařkami, které sezobávají z hladiny a ruší tak šploucháním její klid.

Hned za hrází velkého Zátluckého rybníka je ještě jeden maličký rybníček, spíše taková bažina s ne víc než půlmetrem vody. Běžný pozorovatel si jí ani nevšimne, rozhodně však stojí za prozkoumání. Žijí zde totiž úplně jiné organismy, které zde našly úkryt před dravými rybami ve velkém rybníce. Je to ráj obojživelníků. Žáby a čolci sem kladou svá vajíčka, protože pulci, kteří se z nich vylíhnou, tu mají klid i dostatek potravy. Klid je však jenom zdánlivý. Ryby tu sice nejsou, ale mezi stonky blatouchů a orobince se prohánějí larvy vážek a šídel. Ty největší z nich měří okolo 5 cm a jsou schopné ulovit i malou ryбку. K dravému způsobu života jsou dokonale

přizpůsobené, výborně vidí i v kalné vodě, vnímají pachy i pohyb vody a také mají tzv. masku, vychlípitelnou spodní čelist, kterou vystřelují a lapají tak kořist. Dospělé vážky a šídla jsou stejně tak úspěšnými lovci. Krouží nad rybníkem jako malé barevné helikoptéry a loví létavý hmyz. Když se ale člověk dobře dívá, přistihne je při mnohem

mírumilovnější činnosti – námluvách. Jejich zasnubní lety vypadají vskutku nádherně a zajímavé je i kladení vajíček do vody, které následuje. Sameček při něm drží samičku za krkem klíšťkami na svém zadečku. Dělá to proto, aby samičce pomohl z vody ven, nebo aby si ji ohlídal před ostatními samečky? Nad touto otázkou už si vědci dlouho lámou hlavu...

Malý Zátlucký rybník s altánkem je také plný života. Pozornost budí hlavně rozsáhlé porosty vodních rostlin, které koření ve dně, ale díky nízké hladině to nemají

na vzduch daleko. Stolístku, růžkatci, lakušníku a rdestu vévodí král všech vodních rostlin, leknín bílý s širokými listy rozprostřenými na hladině. O kousek dál u břehu se skrývá poměrně vzácná rostlina, kterou ne všichni znají – ďáblík bahenní. Jakoby do české přírody ani nepatřil, jeho květy vypadají spíš jako kala, kterou si můžete koupit v květinářství. Jasně červené plody už od pohledu vypadají jedovatě. Celá rostlina svým výrazným vzhledem konkuruje bílému leknínu a její stonky se proplétají po celé mělčině vedle altánu. Mezi nimi plavou znakoplavky, dravé ploštice, které si při potápění nosí bublinu vzduchu na bříšku.

Je až neuvěřitelné, jak moc se změní na první pohled klidný rybník při bližším zkoumání. Vášnivý pozorovatel by u něj dokázal strávit celé dny a pořád by objevoval něco nového. A každý nový objev nás nutí přemýšlet o tom, kolik toho o životě pod vodou ještě nevíme a kolik organismů zůstává lidskému oku prozatím skryto.

Anežka Skurčáková

PRO BYSTRÉ HLAVY

Z DÍLNY ING. JOSEFA BROŽE

Doplňovačka s tajenkou

S				
S				
S				
S				
S				
S				
S				
S				
S				
S				
S				
S				

část věty
borovice lesní
osel slovensky
velká rozkoš
školní potřeba
snížení ceny
živočišný tuk
teskná touha
sací ústrojí hmyzu
skupina zvířat
obyvatel pekla
krajíc chleba

Skrývačky – česká města

Teď mi zahraj i čínskou hymnu.
Stejná chodba je i u nás v domě.
Kup alkohol i celou basu piva.
Poslouchám kuplet o hradu Kost.
Asi mi seberou nový motocykl.
Toto je základ nové mojí teorie.
Prodavačka přinesla nýty a šrouby.
Otec mi teď koupí sekeru a pilu.
Líbí se mi pátá borovice od kraje.
Řetěz povol a rychle pak uteč.
Ty buvoly někdo určitě koupí.
Pestří brouci se nám zalíbili.
Spěch o dovolené škodí zdraví.
Zítra tě pošlu k novému lékaři.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Do konce roku 2018 své životní jubileum oslaví:

v říjnu: Květuše Rezková, Dušan Petřík

v listopadu: Oldřiška Reilová, František Chalupa, Kristina Havlíčková
Ivana Vlková, Daniela Nosková

Vše nejlepší!

Knihovna města Hradce Králové

Knihovna města Hradce Králové vás zve na křest knihy
autorek **Heleny Rezkové a Pavlíny Špatenkové**

Nebylo jim souzeno žít

pátek 12. října 2018 od 17:00

víceúčelový sál Centra celoživotního vzdělávání

Wonkova 1262/1a, Hradec Králové

V knize ožívají osudy 160 sokolů a sokolek, členů Sokolské župy Podkrkonošské-Jiráskovy, vězněných, popravených nebo umučených během 2. světové války. Impulsem pro sepsání knihy byly události na Končinách u Červeného Kostelce, kde v roce 1942 rodina Burdychových ukrývala radistu Jiřího Potůčka z výsadku Silver A. Hned po jeho vyzrazení bylo popraveno 17 členů sokolské odbojové skupiny S21B, ale ani to nebyl počet konečný, sokolské životy vyhasínaly dál...

Autorky chtějí vzdát hold vyznavačům Tyršových myšlenek, kteří pod heslem „V mysli vlast, v srdci smělost, v paži sílu“ za svobodu své vlasti darovali to nejprecennější, svůj život. Po více než 70 letech splácí dluh těmto hrdinům, kteří již nejsou odsouzeni k zapomnění.

V neděli dne 8. července si zástupci župy Podkrkonošské – Jiráskovy připomněli památku členů sokolské odbojové skupiny S21B, kteří byli za pomoc parašutistům popraveni v Pardubicích na Záměcku dne 9. července 1942. Při této příležitosti položili květiny i u pamětní desky člena této skupiny řídicího učitele Karla Ježka na Ježkově domě v Doubravici.

Řešení doplňovačky s tajenkou: osmašedesátý (slovo, sosna, somár, slast, sešit, sleva, sádlo, stesk, sosák, stádo, satan, skýva)

Skrývačky: Jičín, Náchod, Holice, Letohrad, Beroun, Kladno, Slaný, Písek, Tábor, Volary, Volyně, Stříbro, Chodov, Šluknov

Doubravický občasník

Vydává kulturní a sociální komise OÚ v Doubravici. **Vychází nepravidelně.**

Odpovědný redaktor Mgr. Lucie Baliharová. Grafická úprava Mgr. Štěpánka Odrášková.

Vaše příspěvky zasílejte na: doubravicky.obcasnik@seznam.cz Adresa redakce: Obecní úřad Doubravice, www.doubravice.cz

Registrováno referátem Okresního úřadu v Trutnově č. j. Kult. MK ČR E 12881.